ਅਧਿਆਇ 9

ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵਾਲੀ ਗੁਲਾਮੀ

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਮੂਰਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਮਾਸ ਖਾਣ ਦੀ ਰੀਤ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਪਹਿਲਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੁਹਾਰ ਲਗਾਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ, ਉਦੇਸ਼ ਸੀ। ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੋਚ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਮਨ ਦਾ ਕਾਰਜ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਰੀਰ ਦਾ।

ਦੂਜਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਮੂਰਤੀ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਤੇ ਇੱਕ ਬੇਲੋੜੀ ਪਾਬੰਦੀ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਮਾਨਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਅਜ਼ਾਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਖਾਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਡਾਂਟਿਆ ਸੀ (ਮੱਤੀ 9:10-13)। ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ “ਬੇਸੁੰਨਤੀਆਂ” ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 11:3)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਸ਼ਰਾ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ (ਗਲਾਤੀਆਂ 5:1)। ਕੁਰਿੰਥੀ ਭਰਾ ਜਿਹੜੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਰਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਝੂਠੇ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਨੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਾ ਸਕਿਆ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਲੋਚਕਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਲਮ ਜੋ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਜਿੱਥੇ ਮੂਰਤੀ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੇਵਤਾ ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਬਲੀ ਕਰਦੇ ਵੇਖਿਆ, ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਹੋਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਦੇਹ ਜਾਂ ਚਤੁਰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਸ ਨੇ ਸਮੁੱਚੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਦਲੀਲ

ਵਿੱਚ ਦਮ ਸੀ; ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਦੀ ਸੀ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਆਇਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਧੋਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅੰਗ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਨਾਹਕਾਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ, ਇਲਮ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪੀਲ, ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੁਲਨਾ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੰਜਰੀ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ (6:11-15), ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਲਮ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪੀਲ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਮਾਨਸਿਕ ਆਸ਼ੰਕਾ, ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਦਲਿਆ ਜੋ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ। ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਦੇਹ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਹਾਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸਿਰਫ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਵੀ ਅਣਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਸਮਾਜਕ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਫਾਇਦੇ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਤੇ ਲੱਗੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਅਪਨਾਉਣ ਨੂੰ ਜਰੂਰੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਲੀਸੀਆ – ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਸਮਾਜ – ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਗਲਤ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉਦੋਂ ਵਧੀਆ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਥੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ ਖੁਦ ਕੁਨਿਆਉਂ ਸਹਾਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ (6:7)। ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਰੀਤ ਗਲਤ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਬਚਾਅ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰੇ। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਇਲਮ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਸਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਮਸੀਹੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਿਕ ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਦੀ ਕਮੀ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਰਸੂਲੀ ਹੱਕ (9:1, 2)

1ਕੀ ਮੈਂ ਅਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਮੈਂ ਰਸੂਲ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ? 2ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਹੋਰਨਾਂ ਲਈ ਰਸੂਲ ਨਹੀਂ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਦੀ ਮੋਹਰ ਹੋ।

ਆਇਤਾਂ 1, 2. ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਕਿ **ਕੀ ਮੈਂ ਅਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਮੈਂ ਰਸੂਲ ਨਹੀਂ?** ਕੀ **ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ?** ਅਤੇ **ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ?** ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਤੁਰੰਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਥੇ ਸੰਦਰਭ

ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 7 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਸਨ। 8:1 ਵਿੱਚ "ਵਿਖੇ" ਸ਼ਬਦ ਨੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸਨ। ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, 9 ਤੋਂ 11 ਅਧਿਆਇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਟਾਲਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਗਹਿਰਾ ਨਿਰੀਖਣ ਪਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਦਲ ਰਿਹਾ। ਬਲਕਿ, *ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਮੂਨੇ ਦੀ ਗੁਹਾਰ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ*। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਕਸਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਵੀਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਸ ਖਾਣ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਸੀ, ਇਹ ਉਸ ਪਾਬੰਦੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵੱਡੀ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਖੁਦ ਤੇ ਲਗਾਈ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ *ਮਸੀਹੀ* ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

9:1 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਝ ਅਲੰਕਾਰਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਸਨ ਜੋ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ "ਹਾਂ" ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਹਾਂ, ਉਹ ਅਜ਼ਾਦ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਜ਼ਾਦ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ: ਉਸ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਸੀ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਸ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜ਼ਾਦ ਹਨ। ਉਹ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਲਈ ਵਧੀਆ ਕਰਨਗੇ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਕੁਝ ਹੱਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਉਸ ਨੇ ਖੁਦ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਰਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲਪੁਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਰਸੂਲੀ ਅਹੁਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੀ ਉੱਠੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 1:21, 22)। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ-ਦਰਸ਼ਣ ਦੇਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਸਚੇਤ ਸੀ, ". . . ਸਭ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ" (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:8)। ਮਸੀਹ ਦਾ ਦੰਮਿਸਕ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਣ ਦੇਣਾ ਉਸ ਦੇ ਕੇਫਾਸ ਅਤੇ ਪੰਜ ਸੌ ਜਣਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਣ ਦੇਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ

ਵਰਗਾ ਹੀ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਹਨ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:5; ਗਲਾਤੀਆਂ 1:15, 16)।

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੰਡਲੀ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਆ ਕੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ (7:1) ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਦਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 9:1 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚਾਰੇ ਅਲੰਕਾਰਕ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉੰਨੇ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਸਨ। ਸਹਿਮਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਪੌਲੁਸ ਅਜ਼ਾਦ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਸਨ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਲਿਖੀ, ਉਸ ਦਾ ਰਸੂਲਪੁਣਾ ਗੰਭੀਰ ਹਮਲੇ ਅਧੀਨ ਸੀ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:22-29); ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਨਗੀ ਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਦੂਜਾ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਲੀਸੀਆ ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ ਹੀ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਆ ਗਏ, ਸੰਭਵ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚੋਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ "ਝੂਠੇ ਨਬੀਆਂ" ਦੀ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸੁਣਵਾਈ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਕਥਿਤ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਿਆਗਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10-13 ਵਿੱਚ ਵੇਖੇ ਗਏ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਰੱਖਿਆਤਮਕ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਦੇ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਡੇਵਿਡ ਈ. ਗਾਰਲੈਂਡ ਨੇ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ:

> . . . ਜੇਕਰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਘੁੱਸਪੈਠ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਜਹਿਰੀਲੇ ਬੀਜ ਬੀਜੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਆਮ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਵੇਗਾ, . . . (*ਟਾਈਨਸ,* ਕੁਝ ਲੋਕ; ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ, ਰੋਮੀਆਂ 3:8; 16:17-18; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:1; ਗਲਾਤੀਆਂ 1:7)।[1]

ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਹੋਰਨਾਂ ਲਈ ਰਸੂਲ ਨਹੀਂ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਦੀ ਮੋਹਰ ਹੋ**।

ਇੱਕ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਆਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਫ਼ਲਤਾ ਉਸ ਦੀ ਵੱਡੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਧੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਅਸਲੀ ਸਨੇਹ ਸੀ,

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਦਭਾਵਨਾ 9:2 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਅਤੇ ਇਸ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਦੀ **ਮੋਹਰ** ਉਹ ਫਲ ਦੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:2)। ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਸ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸਾਖੀ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਹੱਕ (9:3-7)

3ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਮੇਰੀ ਜਾਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਹੋ ਮੇਰਾ ਉੱਤਰ ਹੈ। 4ਭਲਾ, ਸਾਨੂੰ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ? 5ਭਲਾ, ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਗੁਰ ਭੈਣ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿਆਹਤਾ ਕਰਕੇ ਨਾਲ ਲਈ ਫਿਰੀਏ ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਰਸੂਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਕੇਫ਼ਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ? 6ਅਥਵਾ ਕੀ ਨਿਰੇ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਨੂੰ ਹੀ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਭਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦੇਈਏ? 7ਆਪਣੇ ਪੱਲਿਓਂ ਖਾ ਕੇ ਕੌਣ ਕਦੇ ਫੌਜ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਕੌਣ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ ਲਾ ਕੇ ਉਹ ਦਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਅਥਵਾ ਕੌਣ ਇੱਜੜ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰ ਕੇ ਇੱਜੜ ਦਾ ਕੁਝ ਦੁੱਧ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦਾ?

ਆਇਤ 3. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਚੁਣੌਤੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪਦਵੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਾਲਾਤ ਬਿਲਕੁਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਰਥਿਕ ਜਾਂ ਸਮਾਜਕ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਪੈਣੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਅਸਾਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਖੁਦ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦਾ **ਬਚਾਅ ਵਾਲਾ ਪੱਖ** ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੀ: "ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹੋ ਜਿਹੇ ਪਰਿਣਾਮ ਨਹੀਂ ਭੁਗਤਦਾ ਜਿਹੋ ਜਿਹੇ ਤੁਸੀਂ ਭੁਗਤ ਰਹੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਗਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਦੂਜੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਜੋ ਓਨੀ ਹੀ ਕੀਮਤ ਜਿੰਨੀ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।" ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਨਮੂਨਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਸੁਵਿਧਾ ਤੇ। ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਹ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉੱਤਮ ਸੀ ਬੁਰੇ ਪਰਿਣਾਮਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਲਈ ਹੱਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਦਾ "ਬਚਾਅ ਵਾਲਾ ਪੱਖ" ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤੀ ਅੱਗੇ

ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਮਾਸ ਖਾਣਾ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਹੈ, ਉਹ ਖੁਦ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਵਿਹਾਰ ਨੇ ਉਸੇ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਿੱਜੀ ਉਦਾਹਰਣ ਅਤੇ ਭਾਵਵਾਚਕ ਸਿਧਾਂਤ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇੰਜੀਲ ਬਦਨਾਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਮੂਨੇ ਵਾਲ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫ਼ਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 4. 9:4-7 ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਲੰਕਾਰਕ ਸਵਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁੱਛਿਆ, **ਭਲਾ, ਸਾਨੂੰ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ?** ਇਸ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਵਾਬ ਹੈ, "ਹਾਂ ਹੈ।" ਸ਼ਾਹੀ ਕਿਸਮ ਦੇ "ਸਾਨੂੰ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹੋਰਨਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਪਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਾਂਹਵਾਚਕ μὴ οὐκ (*ਮੀ ਆਉਕ*, "ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੈ") ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਅਕਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ἐξουσία (*ਐਕਸਾਊਜ਼ਿਆ*, "ਅਧਿਕਾਰ, ਹੱਕ")। ਸਾਹਤਿਕ ਰੂਪ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਜਿਸ ਨੂੰ "ਅਲੰਕਾਰ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪੌਲੁਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਖਾਣ ਪੀਣ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ। ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਹੱਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਲੀਸੀਆ ਵੱਲੋਂ ਮਾਲੀ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਜੋ ਜੀਉਣ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਦਾ "ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਹੱਕ" ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹਾਲੇ ਵੀ ਮੂਰਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਦੋਵੇਂ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਹਨ: ਦੋਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੱਕ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਦੀ ਚੋਣ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਦੇ ਲਈ ਸੀ।

ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮਾਸ ਖਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਦੋ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸੀ: ਪਹਿਲਾ, ਇਹ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਗਲਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕ ਇਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਸੀ। ਦੂਜਾ, ਅਜਿਹੇ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹਾਨੀ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਨ। ਫਿਲਹਾਲ, ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਰਸੂਲ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਹਾਨੀ ਪਹੁੰਚਾਉਣੀ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਰਸੂਲ ਨੇ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਖਾਣ ਦੀ ਸੁਭਾਵਕ ਬੁਰਿਆਈ ਬਾਰੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।

ਆਇਤ 5. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹੋਰਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਨਾਂਹਵਾਚਕ ਨੂੰ ਵਰਤਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, **ਭਲਾ**, **ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਹੱਕ ਨਹੀਂ . . .?** ਕੇਫ਼ਾਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਸਮੇਤ, ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਵੀ ਹੋਰਨਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੱਕ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨਾਲ ਸਫਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਵਿਚਾਰਯੋਗ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਪਰ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਰੁਤਬਾ ਕਾਫੀ ਉੱਚਾ ਸੀ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਲਈ

ਗੁਰ ਭੈਣ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿਆਹਤਾ ਕਰਕੇ ਨਾਲ ਲਈ ਫਿਰਨ (περιάγειν, *ਪੀਰੀਆਗੇਨ*) ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਸਮਝਿਆ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਆਦਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਹ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਸਫਰ ਬਹੁਤ ਕਸ਼ਟਦਾਇਕ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਕੱਲਿਆਂ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ; ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਇਸ ਤੰਗੀ ਨੂੰ ਝੱਲਿਆ ਸੀ। ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਝ ਅਜ਼ਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਆਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਉਸਾਰਣ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ "ਹੱਕਾਂ" ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰੇਗਾ।

ਜਦ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, **ਹੋਰ ਰਸੂਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਕੇਫਾਸ** ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰਸਰੀ ਹਵਾਲੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣੀ। "ਹੋਰ ਰਸੂਲ" ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸਨ (ਯਹੂਦਾਹ ਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਪਰ ਮੱਥਿਯਾਸ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 1:21-26)। "ਰਸੂਲ" ਸ਼ਬਦ ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਧਾਰਣ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਿਸ਼ਨ ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰੱਤਬ 14:14[2]); ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ "ਬਾਰ੍ਹਾਂ" ਦਾ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਵ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:5), ਇੱਕ ਅਨੋਖੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਦਲ। ਇਹ ਕਿ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਰਸੂਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਮੱਤੀ, ਮਰਕੁਸ, ਲੂਕਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ (ਮੱਤੀ 10:2; ਮਰਕੁਸ 3:14; ਲੂਕਾ 6:13)। ਸਗੋਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿੱਚ ਵੀ "ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਰਸੂਲਾਂ" ਦੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਚਾਰ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਤ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:12 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

"ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਰਾ" ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਆਰੰਭਕ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਜਣਿਆਂ, ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਜੋ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਯਾਕੂਬ 1:1; ਯਹੂਦਾਹ 1:1)। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭਰਾ ਯਾਕੂਬ (ਗਲਾਤੀਆਂ 1:19), ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਗੂ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 15:13-21; 21:18)। ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਸਨ ਦੋਵੇਂ ਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵਾਕਫ਼ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਚਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 13:55)। ਕੁਝ ਅਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰਚਨਾਵਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਗ ਹਮਾਦੀ ਦੀਆਂ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਿਹ ਵਿੱਚੋਂ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਤਹਾਸਕ ਮਹੱਤਵ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।[3] ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਸੋਚਣ ਦੇ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ

ਜਾਂ ਤਾਂ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਕੇਫਾਸ ਬਾਰੇ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੇਫਾਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸਿਰਫ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪੱਤਰੀਆਂ, ਗਲਾਤੀਆਂ ਅਤੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਮ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "ਪਤਰਸ" ਦੀ ਬਜਾਇ ਅਰਾਮੀ ਸ਼ਬਦ "ਕੇਫਾਸ" ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਅਣਜਾਣ ਹਾਂ। ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਪੱਤਰੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, "ਕੇਫਾਸ" ਨਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 1:42)। ਦੋਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ "ਪੱਥਰ" ਜਾਂ "ਚਟਾਨ" ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਪਤਤੀ ਅਨੁਵਾਦ ਦੇ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਫਾਸ ਜਾਂ ਪਤਰਸ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਮੱਤੀ 8:14; ਮਰਕੁਸ 1:30; ਲੂਕਾ 4:38)। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਤ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੱਤਰੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲ ਨੇ ਯਹੂਦਿਯਾ ਤੋਂ ਕਾਫੀ ਪਰੇ ਤੱਕ ਦਾ ਸਫਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਪੁਸਤਕ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਾਲੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਨੇ ਉੱਥੇ ਰਸੂਲਾਂ ਅਤੇ ਐਲਡਰਾਂ (ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ) ਕੋਲੋਂ ਸਲਾਹ ਲਈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 15:7)। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕੌਮ ਦੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਅੱਗੇ ਗੈਰ-ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਗਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 21:20), ਪਤਰਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਪੁਸਤਕ 15:7 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਫਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 6. ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਵੱਖ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਰਾਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰ ਗਏ, ਬਰਨਬਾਸ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿੱਚੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਗਲਾਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰ (ਗਲਾਤੀਆਂ 2:1, 9, 13), 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:6) ਅਤੇ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4:10) ਉਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਬਰਬਨਾਸ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਮੱਤਭੇਦ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਜਦ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਮਰਕੁਸ ਸਦਾਉਂਦਾ ਸੀ ਆਪਣੇ ਦਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਸਹਿਮਤ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 15:36-40), ਫਿਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੰਬੰਧ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚੰਗਾ ਹੀ ਬੋਲਿਆ ਸੀ।

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਤਿੰਨ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਅਤੇ

ਉਹ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ, ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਆਰਥਿਤ ਮਦਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ, ਉਸ ਨੇ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਸਫਰ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਹੱਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਦਾ ਤੀਜਾ ਉਦਾਹਰਣ ਪਹਿਲੇ ਵੱਲ ਪਰਤਦਾ ਹੈ: ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਹੱਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਲੀਸੀਆ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮਦਦ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਰਹੇ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਲੀ ਜਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹੱਥੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਨਿਰੇ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਨੂੰ ਹੀ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਭਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦੇਈਏ?

ਕਲੀਸੀਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਗ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸੰਸਾਧਨਾਂ ਅਤੇ ਸਮਾਜਕ ਰੁਤਬੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੱਥੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਫੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸੰਸਾਧਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਰਸੁਸ ਤੋਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਰੱਬੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 22:3)। ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਜਨਮ ਇੱਕ ਰੋਮੀ ਨਾਗਰਿਕ ਵਜੋਂ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 22:28) ਉਸ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਦੀ ਸ਼ਾਨੋ-ਸ਼ੌਕਤ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਅਹਿਮ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹੱਥੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਰੋਮ ਦੇ ਧਨੀ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪੱਤਰੀਆਂ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਗੁਲਾਮਾਂ ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ।[4]

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਕਸੌਟੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਆਰਥਿਕ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਮਿਸਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਬਾਕੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਠਹਿਰੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਓਪਰੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ (ਇਹ ਛੋਟ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤੀ), ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਕਾਰਣ ਦਿੱਤੇ।

ਆਇਤ 7. ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਤਿੰਨ ਸਵਾਲ ਹੋਰ ਪੁੱਛੇ। ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਅਲੰਕਾਰਕ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਵਾਬ ਹੈ "ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ।" ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ, ਜਿਹੜੇ **ਫੌਜੀ** ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਤੇ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਉਸ ਦਾ **ਖਰਚਾ** ਆਪ ਉਠਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਹਰ ਕਿਸਾਨ ਆਪਣੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ ਦਾ ਫਲ ਖਾਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਇੱਜੜ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ **ਇੱਜੜ ਦਾ ਕੁਝ ਦੁੱਧ ਪੀਂਦਾ ਹੈ**। ਫੌਜੀ, ਕਿਸਾਨ ਅਤੇ ਇੱਜੜ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ।

ਜਦ ਕਿ “ਖਰਚ” (ὀψώνια, *ਓਪਸੋਨੀਆ*) ਸ਼ਬਦ ਅਕਸਰ ਦਿਹਾੜੀ ਦੇ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਧਾਰਣ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫੌਜੀ ਦੀ ਜਰੂਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਹਥਿਆਰ, ਭੋਜਨ, ਜੁੱਤੀ, ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਤੰਬੂ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ, ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਡਿਊਟੀ ਤੇ ਤੈਨਾਤ ਇੱਕ ਫੌਜੀ, ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ ਦੀ ਦੇਖਰੇਖ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਯਾਲੀ ਦੇ ਚਰਾਗਾਹ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਝੁੰਡ ਨੂੰ ਚਰਾਉਣ ਨਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਦੇਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ਅਣਉਚਿਤ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੱਕ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਸਕਦੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ ਫੌਜੀ, ਕਿਸਾਨ ਜਾਂ ਇੱਜੜ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਕੋਈ ਵੀ ਪੈਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਉਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕੰਮ ਤੋਂ ਫਿਰ ਗਈਆਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵਿਖਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੱਕਾਂ ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤੋਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਉਸ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣੇਗਾ। ਰਸੂਲ ਦੇ ਤਰਕ ਵਿੱਚ ਜੋ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਕ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰੇ।

ਕਾਰਣ ਦੇ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੱਕ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਜਰੂਰਤਾਂ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰੇ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਸਨ ਉਹ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਣ ਬਚੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਉਣ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੁਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਉਤਸੁਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਧਨ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋ ਸਕਣ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ, ਅਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਬਾਰੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਪਤ ਹੋ ਗਏ। ਕਲੀਸੀਆ ਕੋਲੋਂ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਦਾ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਹੱਕ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ, ਪਰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ

ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮਹੱਤਵ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਮਗਰੋਂ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਲੀਸੀਆ ਵੱਲੋਂ ਮਦਦ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਸੀ, ਰਸੂਲ ਵਚਨ ਵਿੱਚੋਂ ਅਧਿਕਾਰਕ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣਾ (9:8-14)

8ਕੀ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਙੁ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਅਥਵਾ ਕੀ ਸ਼ਰਾ ਵੀ ਇਹੋ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ? 9ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, "ਭਈ ਤੂੰ ਗਾਹ ਦੇ ਬਲਦ ਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਛਿੱਕੁਲੀ ਨਾ ਚਾੜ੍ਹ।" ਕੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ? 10ਅਥਵਾ ਉਹ ਨਿਰਾ ਪੂਰਾ ਸਾਡੇ ਹੀ ਲਈ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹੈ? ਨਿਸੰਗ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਵਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਸਾ ਨਾਲ ਵਾਹੀ ਕਰੇ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਗਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਆਸ ਨਾਲ ਗਾਹੇ। 11ਜੇ ਅਸਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਤਮਕ ਪਦਾਰਥ ਬੀਜੇ ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰਕ ਪਦਾਰਥ ਵੱਢੀਏ? 12ਜੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਇਹ ਹੱਕ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧਕੇ ਨਹੀਂ? ਪਰ ਅਸਾਂ ਆਪਣੇ ਇਸ ਹੱਕ ਨੂੰ ਚਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤੂ ਸੱਭੋ ਕੁਝ ਝੱਲ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਭਈ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਟਕਾਊ ਨਾ ਪਾਈਏ। 13ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਭਈ ਜਿਹੜੇ ਧਰਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਓਹ ਹੈਕਲ ਦਿਆਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਜਗਵੇਦੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਓਹ ਜਗਵੇਦੀ ਤੋਂ ਹੀ ਛਾਂਦਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। 14ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦੇ ਪਰਚਾਰਕਾਂ ਲਈ ਭੀ ਇਹ ਥਾਪਿਆ ਹੈ ਭਈ ਓਹ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ।

9:8-10 ਵਿੱਚ ਗਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਬਲਦ ਬਾਰੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਲਈ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ 8:1 ਵਿੱਚ "ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ" ਵਾਕ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਅਤੇ ਰਸਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਦੇਹ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਸੂਝਵਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਭਿਆਣਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਪਰਤੱਖ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਦੇਹਾਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਫੈਲਸੂਫ਼ੀਆਂ ਦੀ ਕਮੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਲਮ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਗੁਹਾਰ ਲਗਾਉਂਦਿਆਂ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਰਸੂਲ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਸਮਾਜਕ ਦਬਾਅ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਸਮਰੂਪ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਕਲੀਸੀਆ ਵੱਲੋਂ ਮਾਲੀ ਮਦਦ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਵਚਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਤਰਕ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ।

ਪੌਲੁਸ ਬਲਦ ਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਛਿੱਕੁਲੀ ਚਾੜ੍ਹਨ ਬਾਰੇ ਬੰਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਜਦ ਕਿ ਇਹ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਗਾਹੁਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ "ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੀਕ" ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 8. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਕਸਰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ **ਸ਼ਰਾ** ਦੇ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ "ਸ਼ਰਾ" ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 2:14)। ਰਸੂਲ "ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਰਾਪ" ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨਿਹਚਾ ਰਾਹੀਂ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਬਰਕਤ ਤੇ ਬਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਝਿੱਜਕਿਆ (ਗਲਾਤੀਆਂ 3:13)। ਕੋਈ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਰਾ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ "ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਗਿਆ" ਸੀ (ਗਲਾਤੀਆਂ 5:4)। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 7:12)। ਕੁਝ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਗੁਹਾਰ ਲਗਾਈ ਸੀ, ਜਦ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਸਿਰਫ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਰਸੂਲ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਲੀ ਜਰੂਰਤਾਂ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਰੋਜ਼ਮੱਰਾ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਨਮੂਨਿਆਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਆਇਤਾਂ 9, 10. 9:9 ਵਿੱਚ ਜੋ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਉਹ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 25:4 ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ। ਬੇਸਹਾਰਾ ਅਤੇ ਜਰੂਰਤਮੰਦਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸ਼ਰਾ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, **ਤੂੰ ਗਾਹ ਦੇ ਬਲਦ ਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਛਿੱਕੁਲੀ ਨਾ ਚਾੜ੍ਹ** ("ਛਿੱਕੁਲੀ ਚਾੜ੍ਹਨਾ"; NIV), ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਉਸ ਸੱਭਿਅਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਸ਼ਰਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮਾਰਨਾ (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 22:6, 7) ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ "ਭਾਰ ਹੇਠ ਪਿਆ ਹੋਇਆ" ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ (ਕੂਚ 23:5)। ਸ਼ਰਾ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਛੇਤੀ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਮੁੜਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, **ਕੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ?** ਉਸ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਹੀ

ਉੱਤਰ *ਹੈ* "ਹਾਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੀ *ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ* ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਬਲਦ ਨੂੰ ਛਿੱਕੁਲੀ ਚਾੜ੍ਹਨ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਕਮ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਗੱਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ – ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਫਲ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ – ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੰਦ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, **ਅਥਵਾ ਉਹ ਨਿਰਾ ਪੂਰਾ ਸਾਡੇ ਹੀ ਲਈ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹੈ?** ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਨਿਰਾ ਪੂਰਾ" ਦਾ NASB ਵਿੱਚ ਬਿਹਤਰ ਅਨੁਵਾਦ "ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ" ਹੋਵੇਗਾ। ਬਲਦ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੈ। ਇਹ ਕਿ ਬਲਦ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਫਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਜੋ "ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ" ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਬਲਦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਛਿੱਕੁਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ **ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ** ਦਾ ਸਰੂਪ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ **ਇਸ ਆਸਾ ਨਾਲ ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ** ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ **ਗਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਆਸ ਨਾਲ** ਗਾਹੁਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਗਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਬਲਦ ਇਸ ਦੇ ਗਾਹੁਣ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਲਈ ਫਲ ਦੀ ਆਸ ਵਿੱਚ ਗਾਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਵਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ!

ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਹੜਾ ਗੁਆਚੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਲੀ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀ ਮਦਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਹੱਕ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕੁਝ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਵਿੱਚ ਗੜਬੜੀ ਪਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਨਿਹਚਾ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਨ ਚਿੰਤਾ ਵਿਖਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਜੇਕਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਦੇਹਾਂ ਨੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ – ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ – ਜਾਣਕਾਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਉਸ ਰੀਤ ਵੱਲ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਮੋੜ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 11. 9:8-14 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪੈਸੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਣ ਦੇਣ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਇਆ। ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਰੀਰਕ ਪਦਾਰਥ (τὰ σαρκικὰ, *ਟਾ ਸਾਰਕਿਕਾ*) ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਸ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ **ਵੱਡੀ ਗੱਲ** ਸੀ। ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਤੋਂ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਫਿਰਤੂ ਫਿਲਾਸਫਰਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਲਗਾਤਾਰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਵੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਹ

ਖੁਦ ਹੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੈਸੇ ਦੀ ਆਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਬੇਕਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲ ਨੂੰ ਇਸ ਤੁਲਨਾ ਤੋਂ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਰੀਰਕ ਮਦਦ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਬਣਨ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਦੂਜੀਆਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਜਾਂ, ਜਦ ਕਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ, ਉਹ ਆਪ ਹੱਥੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਪੈਸਾ ਕਮਾ ਲੈਂਦਾ। ਉਸ ਦੇ ਇਸ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਲੋਚਕਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਕਿਰਾਏ ਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮਦਦ ਲੈਂਦਾ ਹੈ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:8) ਜਦ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮਦਦ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚ **ਆਤਮਕ ਪਦਾਰਥ** (τὰ πνευματικὰ, *ਟਾ ਨਿਊਮਾਟਿਕਾ*) ਬੀਜੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 8:11; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 18:4)। ਉਹ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਚਨਹਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਤੇ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯੂਨਾਨੀ ਮੰਦਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਸੱਚ ਸੀ। ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣਾ ਪੈਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣੀ ਪੈਣੀ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹਾ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਆ ਚੁੱਕਾ ਹੈ – ਉਹ ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਦਾਊਦ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਯੋਧਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ". . . ਕਸ਼ਟ ਭੋਗ ਕੇ ਆਪਣੇ ਤੇਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ" (ਲੂਕਾ 24:26; ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 17:3)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਬੀਜਿਆ ਸੀ। ਪਾਪ, ਬਗਾਵਤ ਅਤੇ ਮੌਤ ਵੱਲੋਂ ਮੁੜ ਕੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਬਥੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ "ਸੁਣ ਕੇ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ" (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 18:8)। ਕੋਈ ਵੀ "ਸਰੀਰਕ ਪਦਾਰਥ" (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:11) ਜੋ ਰਸੂਲ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਰਪੂਰ ਬਰਕਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਫਲ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ।

ਆਇਤ 12. ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿੱਜੀ ਹਮਲਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਤੇ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਹ **ਇਸ ਹੱਕ** ਤੇ ਮੁੜ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਗੱਲ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ (9:15); ਉਹ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਭਰਾਵਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਪਦਾਰਥ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਪੌਲੁਸ **ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ**

ਅਟਕਾਉ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸਰੀਰਕ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੱਕ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੱਕ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਦਾ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਹੱਕ ਨੂੰ **ਚਲਾਇਆ ਨਹੀਂ** ਉਸ ਦੀ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੱਕਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਨਿਹਚਾ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਨ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ **ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਇਹ ਹੱਕ ਹੈ**, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ "ਹੋਰਨਾਂ" ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਕੀ ਭਾਵ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਕੁਝ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ? ਅਪੁੱਲੋਸ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ (3:5, 6), ਪਰ ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਟਿਕਿਆ (16:12)। ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਾਲਪਨਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੇ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਕਿਉਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਲਵੇਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਜਤਨਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਰਸੂਲ ਅਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਿੱਜੀ ਲਾਭ ਦੇ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਉੱਠਿਆ ਸੀ। ਹਰ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਕੇ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਤੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਲਾਭ ਲੈਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਜਿੱਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣਨ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਇ **ਸੱਭੋ ਕੁਝ ਝੱਲਣ** ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਤੋਂ ਇਹੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਸੀਮਤ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗੀ। 16:6 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਸਿਆਲ ਕੱਟਣ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਸਿਆਲ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਅਗਾਹਾਂ ਪੁਚਾ ਦਿਓ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇ" (16:6; ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:16)। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਤੇ "ਉੱਧਰ ਨੂੰ ਪੁਚਾਇਆ ਜਾਵਾਂ" ਉਸ ਦਾ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਲੋੜ ਬਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ

ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨਰਮ ਵਾਕ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 15:24)। ਪੌਲੁਸ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 13. 9:12 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਤਰਕ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਕੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। 9:13, 14 ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 9:8, 9 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢੁਕਵੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ 8 ਵਿੱਚ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੁੜ ਤੋਂ ਜੋੜਨ ਲਈ ਜੋੜਿਆ ਸੀ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵੱਲੋਂ ਸਰੀਰਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਨੇ ਉਹ ਦੀ ਉਸ ਵੱਡੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਇਹ ਕਿ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸੂਝਵਾਨ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਘੱਟ ਸੂਝਵਾਨ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਦੁਆਰਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਯੂਨਾਨੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਵਿੱਚ, **ਜਿਹੜੇ ਧਰਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ** ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਜਗਵੇਦੀਆਂ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਜਕਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਜਾਂ ਯਹੂਦੀ ਹੋਣ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪੰਥਾਂ ਦੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਸਾਦੋਕ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਵੰਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਨਦਾਨੀ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜਾਜਕਪੁਣੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਜਕਪੁਣੇ ਵਿੱਚ ਚੋਣ, ਨਿਯੁਕਤੀ ਜਾਂ ਮੁੱਲ ਲੈਣ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮਾਂ ਅਵਧਿ ਦੇ ਲਈ ਜਾਜਕਪੁਣੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।[5] ਯੂਨਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ, ਇੱਕ ਜਾਜਕ ਹੋਣਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸੀ; ਇਸ ਪਦਵੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਪ੍ਰਤੀਫਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਪੌਲੁਸ ਜਾਜਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਨ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਸਧਾਰਣ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੁਹਾਰ ਲਗਾਈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਧਰਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ **ਜਗਵੇਦੀ ਤੋਂ ਹੀ ਛਾਂਦਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ**। ਜਾਜਕਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਪਰਚਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਨਤਾ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 14. ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਅਰਾਧਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਛਾਂਦਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਸਿਧਾਂਤ ਮਸੀਹੀ ਸੇਵਕਾਈ ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਪਰਚਾਰਕ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਉਸ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਮਿਲਦੀ ਸੀ ਨਿਸ਼ਚਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਜਕਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਜਗਵੇਦੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਦੋਹਾਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਦਾਹਰਣ ਗਲਤ ਸੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੱਲ ਨੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ

ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ: **ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦੇ ਪਰਚਾਰਕਾਂ ਲਈ ਭੀ ਇਹ ਥਾਪਿਆ ਹੈ ਭਈ ਓਹ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ।** ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਸ਼ਾਇਦ ਪ੍ਰਭੂ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਗੱਲ ਸੀ ਜੋ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਿਖੀ ਗਈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੇ ਇਸਰਾਏਲ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ: "ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਗਰ ਯਾ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਵੜੋ ਪੁੱਛੋ ਭਈ ਇੱਥੇ ਲਾਇਕ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਨਾ ਤੁਰੋ ਉੱਥੇ ਹੀ ਟਿਕੋ" (ਮੱਤੀ 10:11)।

ਜਦ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਕੋਲ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜਾਂ ਖਾਨਦਾਨੀ ਜਾਜਕਪੁਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ, ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੇਹ (ਕਲੀਸੀਆ) ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਥੇ ਧਾਰਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ: ਜਿਹੜੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਲਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸ ਕਲੀਸੀਆ ਦੁਆਰਾ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 6:6)।

ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ "ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦੇ ਪਰਚਾਰਕਾਂ ਲਈ ਭੀ ਇਹ ਥਾਪਿਆ ਹੈ ਭਈ ਓਹ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ," ਤਾਂ ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਰਚਾਰਕ ਜਾਂ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਲਈ ਵਿਕਲਪਕ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਅਸਾਂ ਆਪਣੇ ਇਸ ਹੱਕ ਨੂੰ ਚਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤੂ ਸੱਭੋ ਕੁਝ ਝੱਲ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ" (9:12)? ਕੀ ਉਸ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਣਦਾ ਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਕਰੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਥਾਪਿਆ ਸੀ? ਗਾਰਲੈਂਡ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: "ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ [ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮਾਲੀ ਮਦਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ] ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਇੱਕ ਹੱਕ ਵਜੋਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਜ਼ਾਦ ਸੀ।"[6] ਇੱਕ ਸੇਵਕ ਜੋ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮਾਲੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੱਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਮਾਲੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣਾ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਬਣਨਾ (9:15-18)

15ਪਰ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੀਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਆਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਉਂ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਮਰਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਇਸ ਅਭਮਾਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਵਿਰਥਾ ਕਰੇ। 16ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਵਾਂ ਤਾਂ ਵੀ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਅਭਮਾਨ ਨਹੀਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਇਹ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਵੱਸ ਹੈ। ਹਮਸੋਸ ਹੈ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਨਾ ਸੁਣਾਵਾਂ! 17ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕੰਮ ਆਪਣੀ ਹੀ ਭਾਉਣੀ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਫਲ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਆਪਣੀ ਭਾਉਣੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਤਾਂ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰੀ ਮੈਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਹੋਈ ਹੈ। 18ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀ ਫਲ ਹੈ? ਇਹ, ਕਿ ਜਾਂ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਵਾਂ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਮੁਫਤ ਰੱਖਾਂ ਭਈ ਖੁਸ਼

ਖਬਰੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੇਰਾ ਹੱਕ ਹੈ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਾਂ।

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਕੋਲੋਂ "ਸਰੀਰਕ ਪਦਾਰਥ" ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਕਲਮੰਦੀ ਸਮਝੀ। ਤਾਂ ਫਿਰ, ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ? ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਫ਼ੈਸਲੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਦਾਸ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਦਾਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਜਤਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੇਤਨ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕ (ਜੇਕਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ) ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (9:7)। ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਮਿਹਨਤਨਾਮਾ ਉਸ ਮਿਹਨਤਨਾਮੇ ਵਰਗਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਤਰਖਾਣ ਜਾਂ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਪਰਚਾਰਕ ਲੋੜ ਪੈਣ ਤੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਕੰਮਕਾਜ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਇੱਕ ਸੇਵਕ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵੇਤਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਲਈ ਪਿਆਸ ਨਹੀਂ ਘਟੀ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਲਈ, ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਚੋਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਜਰੂਰਤ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰੀ ਸੌਂਪੀ ਸੀ।

ਨਾਸਰਤ ਦੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਵੱਲ ਮੁੜਨ ਦੁਆਰਾ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ ਜੋ ਯਿਸੂ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 13:14, 15)। ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 8:3), ਜਿਵੇਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:8, 9); ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਕਾਈ ਵੇਤਨ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ, ਪੌਲੁਸ "ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ" ਬਣਿਆ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:22)। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਿਆ ਸੀ। ਗੈਰ-ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰਸੂਲ, ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਇੰਨਾ ਵੇਤਨ ਕਾਫੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 15. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਆਰਥਿਕ ਮਦਦ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਣ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ "ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ" ਹੋਣੀ ਸੀ (9:12)। ਉਸ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਹਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, "ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਕੇ ਵੇਖੋ ਭਲਾ ਉਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਫਿਲਾਸਫਰਾਂ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਖੁਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਲੋਚਕਾਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰਕਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਵੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ। ਰਸੂਲ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸੰਦੇਹਾਂ ਅਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤੋਂ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕਿ **ਮੈਂ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ**

ਲਿਖੀਆਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਉਂ ਹੋਵੇ "ਮੈਂ" (ἐγώ, *ਈਗੋ*) ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਨਾਲੋਂ **ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਮਰਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ** ਬਹੁਤ ਕਠੋਰ ਹੈ। ਕੀ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ? ਕੀ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਚੰਗੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ? **ਮੇਰਾ ਅਭਿਮਾਨ** ਵਾਕ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਨਿਸ਼ਤਤਾ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ "ਅਭਿਮਾਨ" ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ, ਨਿਪੁੰਨਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਘਮੰਡੀ, ਘੂਰਨ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦ "ਅਭਿਮਾਨ" ਦੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸੰਦਰਭ ਹਨ ਜੋ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (καύχημα, *ਕਾਉਚੀਮਾ*) ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੂ ਸਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕੁਝ "ਆਤਮ-ਸਨਮਾਨ" ਵਰਗਾ। ਸ਼ੇਖੀਬਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਹੁਣ ਦੇ ਵਾਂਗ ਉਦੋਂ ਵੀ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਯੂਨਾਨੀ ਬੁਲਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਧਨ ਦੌਲਤ, ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਵਿਰਸੇ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸੰਭਾਲਣ ਦੁਆਰਾ,[7] ਆਪਣੇ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੂਖਮ ਰਹਿ ਕੇ ਕਿਵੇਂ ਆਦਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ **ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਮਰਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਇਸ ਅਭਮਾਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਵਿਰਥਾ ਕਰੇ**, ਸਿਰਫ ਉਸ ਦੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਹਾਨੀ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਮਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (9:12)। ਫਿਰਤੂ ਫਿਲਾਸਫਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਉਹ ਸਲੀਬ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗਾ।

ਆਇਤ 16. ਰਸੂਲ ਦੇ ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਭਮਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਵਾਂ ਤਾਂ ਵੀ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਅਭਮਾਨ ਨਹੀਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਇਹ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਵੱਸ ਹੈ**। ਕਿਉਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਲਈ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ "ਅਵੱਸ" ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਵੇਤਨ ਲਏ ਉਸ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਅਭਮਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਉਸ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਫ਼ੈਸਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਉਸ ਦੇ ਆਤਮ-ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭਰੋਸਾ ਜੋ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਰਚਾਰ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਅਭਮਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਣ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਹਮਸੋਸ ਹੈ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਨਾ ਸੁਣਾਵਾਂ**। ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦਾ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਉਸ ਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ

ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਸੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਹੇਠ ਕਰ ਦੇਣਾ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 17, 18. ਪੌਲੁਸ ਦੇ "ਅਭਮਾਨ ਕਰਨ" ਦਾ ਕਾਰਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ **ਆਪਣੀ ਹੀ ਭਾਉਣੀ ਨਾਲ** ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਆਰਥਿਤ ਵੇਤਨ ਲਏ ਉਸ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਕਿ **ਮੇਰੇ ਲਈ ਫਲ ਹੈ**। ਉਸ ਦਾ ਫਲ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਵਿਵੇਕੀ ਆਲੋਚਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਸਬੂਤ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਸ਼ੁੱਧ ਸਨ। ਉਸ ਦਾ ਫਲ ਆਤਮ-ਸਨਮਾਨ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਫਲ ਦਾ ਉਸ ਮੁਕਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਮਸਲਾ ਉਸ ਦੇ ਖੁਦ ਅਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਉਸ ਪੂਰਵ ਪਦ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ **ਇਹ** ਸ਼ਬਦ ਲਈ ਹੈ: ਉਹ "ਆਪਣੀ ਹੀ ਭਾਉਣੀ ਨਾਲ" ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ "ਆਪਣੀ ਹੀ ਭਾਉਣੀ ਨਾਲ" (ἑκών, *ਹੀਕੋਨ*) ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਰੋਮੀਆਂ 8:20 ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਉਲਟ, **ਆਪਣੀ ਭਾਉਣੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ** (ἄκων, *ਏਕੋਨ*) ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਜ਼ਾਦ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਦੇ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਕਬੂਲ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਨਾਲ ਮੇਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। 9:16 ਵਿੱਚ "ਇਹ" ਉਸ ਦੇ "ਅਵੱਸ" ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਪਰਚਾਰ ਕਰਦ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।

9:17, 18 ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਇਸ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ (ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ), ਮੈਂ ਇੱਕ ਫਲ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬਜਾਇ ਇਸ ਦੇ, ਮੈਂ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਿਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਪਰਚਾਰ ਮੇਰਾ ਪੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ, ਮੈਂ ਇੱਕ **ਫਲ** [μισθός, *ਮਿਸਥੋਸ*, 'ਵੇਤਨ'] ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਫਲ ਮੇਰਾ ਪਰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸੁਭਾਵਕ ਹੈ।" ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਕੰਮ, ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਇਸ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦਾ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਫਰਜ਼ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਇੱਕ "ਫਲ" ਨੂੰ ਭਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਫਲ, ਉਸ ਦਾ ਅਭਮਾਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਅਵਿਰਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਉਸ ਦੀ "ਆਪਣੀ ਹੀ ਭਾਉਣੀ" (*ਹੀਕੋਨ*)[8] ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ **ਮੁਖ਼ਤਿਆਰੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ**। ਉਸ ਦੀ "ਮੁਖ਼ਤਿਆਰੀ" ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਉਸ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਲੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰੀ ਸੌਂਪੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ 4:1)। ਇਸ ਬੰਦ ਨਾਲ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਇਹ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਫਲ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਦੀਆਂ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਫਲ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵੱਡੇ ਵਿਸ਼ੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਫਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਆਪਣੀ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰਦਾਰ ਰਸਤੇ ਤੇ ਸਫਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਸੂਲ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਆਇਆ: ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਵੱਡੀ ਭਲਿਆਈ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਇੱਕ ਹੱਕ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰਨਾ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਉਦਾਹਰਣ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਦਾ ਫਲ ਉਸ ਦਾ ਆਤਮ-ਸਨਮਾਨ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ **ਮੁਫਤ** ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸੁਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਭਾਵ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ **ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਵਿੱਚ** (ਉਸ ਦੇ) ਹੱਕ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਾ ਕਰਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਵਿਖਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਦਾਸ (9:19-23)

**19ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਸਾਂ ਤਾਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਦਾਸ ਕੀਤਾ ਭਈ
ਮੈਂ ਬਾਹਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਲਿਆਵਾਂ। 20ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਮੈਂ ਯਹੂਦੀ ਜਿਹਾ ਬਣਿਆ
ਭਈ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਲਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਆਪ ਸ਼ਰਾ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਵੀ
ਸ਼ਰਾ ਅਧੀਨਾਂ ਲਈ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾ ਅਧੀਨ ਜਿਹਾ ਬਣਿਆ ਭਰੀ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾ ਅਧੀਨਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚ
ਲਿਆਵਾਂ। 21ਮੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਾਣੇ ਸ਼ਰਾ ਹੀਣ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਸਗੋਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਭਾਣੇ ਸ਼ਰਾ
ਅਧੀਨ ਹਾਂ ਸ਼ਰਾ ਹੀਣਾਂ ਲਈ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾ ਹੀਣ ਜਿਹਾ ਬਣਿਆ ਭਈ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾ ਹੀਣਾਂ ਨੂੰ
ਖਿੱਚ ਲਿਆਵਾਂ। 22ਮੈਂ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਲਈ ਨਿਤਾਣਾ ਬਣਿਆ ਭਈ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚ
ਲਿਆਵਾਂ। ਮੈਂ ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਬਣਿਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਹਰ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕਈਆਂ ਨੂੰ
ਬਚਾਵਾਂ। 23ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੱਭੋ ਕੁਝ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਮੈਂ ਹੋਰਨਾਂ ਨਾਲ ਰਲ
ਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋ ਜਾਵਾਂ।**

ਆਇਤ 19. ਖੁਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਕੇ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੇ ਆਲੋਚਨਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਆਲੋਚਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਸਿਧਾਂਤ ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਅਤੇ

ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਬਲ ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ। ਨਰਾਜ਼ਗੀ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਆਰਥਿਕ ਮਦਦ ਲਏ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਨਿਹਚਾ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਨ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ **ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਦਾਸ** ਬਣਨਾ ਚੁਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਰਸੂਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਭਰਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਿਆ ਸੀ ਭਈ [ἵνα, *ਹਿਨਾ*] ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ **ਬਾਹਲਿਆਂ** ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਸਕੇ। ਉਸ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਨ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਗਲਾਤਿਯਾ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕੌਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਯਹੂਦੀ ਰਾਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, "ਗੁਲਾਮੀ ਦੇ ਜੂਲੇ ਹੇਠਾਂ ਮੁੜ ਕੇ ਨਾ ਜੁੱਪੋ" (ਗਲਾਤੀਆਂ 5:1)। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਅਟੱਲ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਖੁਦ (ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ) ਕੁਝ ਰੀਤਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 16:3; 18:18; 21:26)। ਰਸੂਲ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਇੱਕ ਤਾਕੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਂਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ, ਉਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 20. ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਸੀ, ਯਹੂਦੀ ਅਤੇ ਗੈਰ ਕੌਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਇਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਹੋਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਇੱਕ ਅਹਿਮ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਦੇਸੀ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਦੱਸਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨੈਤਿਕ ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨ ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਦੇ ਲਈ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਬਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ; ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਯਹੂਦੀ ਤਰੀਕੇ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਯਹੂਦੀ ਰੀਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਉੱਚਿਤ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਭੋਜਨ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤੂਰਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਵੱਲ ਲਿਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। **ਸ਼ਰਾ ਅਧੀਨਾਂ** ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ **ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ**। ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਭੋਜਨ ਸੰਬੰਧੀ ਸਖਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸੁੰਨਤ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਟਿਪੱਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ, ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕਰਤੱਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਣਦਾ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੇ। ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਇਹ ਕਰਤੱਵ ਹੈ।

ਰਸੂਲ ਦਾ "ਸ਼ਰਾ ਅਧੀਨ" ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3 ਵਿੱਚ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤੀਬਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹਾਲੇ

ਤੱਕ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਈਆਂ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤਰੀ ਲਿਖੀ ਸੀ, ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਡਿੱਗ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਹਿਰਦਿਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਉੱਕਰੇ ਹੋਏ ਸਨ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:3)। ਉਸ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੀ ਤੁਲਨਾ "ਮੌਤ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ" ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:7)।

ਆਇਤ 21. 9:20 ਵਿੱਚ ਜੋ "ਸ਼ਰਾ" ਹੈ ਉਹ ਸ਼ਰਾ ਹੈ ਜੋ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਗੈਰ-ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਰਸਮੀ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਨਾਲ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਸਦਾਚਾਰ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਗੈਰ-ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਰਸਮੀ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਸੀਹ ਲਈ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਕੇ ਰਸਮਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਾਣੇ ਸ਼ਰਾ ਹੀਣ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਸਗੋਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਭਾਣੇ ਸ਼ਰਾ ਅਧੀਨ ਹਾਂ ਵਾਕ ਦੇ ਹਰਮਨ ਰਿਡਰਬੌਸ ਨੇ ਕਈ ਸਿੱਟੇ ਕੱਢੇ ਹਨ।[9] (1) ਹੁਣ ਤੋਂ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅਯੋਗ ਵੈਧਤਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਨਾਲ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕੌਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜੋ ਮੱਤਭੇਦ ਸਨ ਅਢੁਕਵੇਂ ਹੋ ਗਏ। (2) ਸ਼ਰਾ ਨੇ ਉਹ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਲਈ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਬੰਦ ਵਿੱਚ "ਸ਼ਰਾ" ਦਾ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ "ਸ਼ਰਾ" ਦਾ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਕਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ। (3) ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੁਆਰਾ ਕਿ ਉਹ "ਮਸੀਹ ਦੀ ਸ਼ਰਾ" ਅਧੀਨ ਹੈ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਕਿਹੜੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦਾ ਸਥਾਈ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਅਧੀਨ ਹਨ ਕਿਹੜੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ "ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਭਾਰ ਚੁੱਕ ਲਵੋ ਅਤੇ ਇਉਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰੋ" (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:2)। ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ। ਉਸ ਨੂੰ "ਸ਼ਰਾ" ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਫ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ "ਮਸੀਹ ਦੀ ਸ਼ਰਾ" ਲਈ ਖਾਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ? ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਕਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਉਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਕੁਝ ਪਹਿਲੂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿ ਕਦੋਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਹੜਾ ਮਾਪਦੰਡ ਵਰਤ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਫ਼ਰਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ

ਗਈ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਰਸੂਲਾਂ ਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਚੋਲੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 22. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਮੈਂ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਲਈ ਨਿਤਾਣਾ ਬਣਿਆ ਭਈ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਲਿਆਵਾਂ**। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੱਧਣ ਦੇ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ, ਰਸੂਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਅਪਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਭਰਾ ਦੇ ਅੰਤਹਰਕਨ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕੇ ਬਸ਼ਰਤੇ ਉਸ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਗਲਤ ਕੰਮ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਮਝੌਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸੀਮਾਵਾਂ ਸਨ। ਬੈਨ ਵਿਦਰਿੰਗਟਨ III ਨੇ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ: "ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਬਣਿਆ ਜਾਂ ਹਰਾਮਕਾਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹਰਾਮਕਾਰ ਬਣਿਆ।"[10] ਰਸੂਲ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਅਭਮਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਸੀ ਅਤੇ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੋਈ ਰਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸ ਦਾ ਇੱਕੋ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਦਸਤੂਰਾਂ ਨੂੰ ਅਪਨਾਇਆ, **ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਹਰ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਵਾਂ**। ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਪੌਲੁਸ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ, "ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਦੂਏ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਜਤਨ ਕਰੇ" (ਵੇਖੋ 10:24)।

ਆਇਤ 23. ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਜਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਨ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, **ਮੈਂ ਸੱਭੋ ਕੁਝ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਨਮਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ**। ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਰੇਕ ਕੰਮ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਾਧੇ ਲਈ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਸਨ; ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਵੀ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵੱਲ ਲਿਆਉਣ ਨਾਲ, ਉਹ **ਹੋਰਨਾਂ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਇਆ** ਸੀ। "ਦੇ ਵਿੱਚ" (αὐτοῦ, *ਆਉਟੋਉ*) ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਪੂਰਵ ਪਦ "ਇਹ" ਇੰਜੀਲ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਫੇਰ ਤੋਂ ਇੰਜੀਲ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੀ. ਟੀ. ਓ ਬਰਾਇਨ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚੇਪੂਰਵਕ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਖ਼ਰੀ ਵਾਰ ਦਾ ਅਰਥ "ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਗਤੀਸ਼ੀਲ ਉੱਨਤੀ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ" ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝੀ ਜਾਂ ਸਾਥੀ ਹੈ।"[11]

ਇਨਾਮ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜਤਨ ਕਰਨਾ (9:24-27)

24ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੇ ਦੌੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੱਭੇ ਦੌੜਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਨਾਮ ਇੱਕੋ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਇਉਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਦੌੜੋ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਇਨਾਮ ਲੈ ਜਾਓ। 25ਹਰੇਕ ਪਹਿਲਵਾਨ ਸਭਨੀਂ ਗੱਲੀਂ ਸੰਜਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਉਹ ਤਾਂ ਨਾਸਵਾਨ ਸਿਹਰੇ ਨੂੰ ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸੀ ਸਿਰਹੇ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਇਹ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। 26ਸੋ ਮੈਂ ਇਉਂ ਦੌੜਦਾ ਹਾਂ

ਪਰ ਬੇਹੋਂਥਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਉਂ ਹੂਰੀਂ ਲੜਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਉਸ ਵਾਂਙੁ ਨਹੀਂ ਜੋ ਪੌਣ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। [27]ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਕੁੱਟਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਐਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕਿਤੇ ਮੈਂ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਅਪਰਵਾਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂ।

9:24 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦਿਆਂ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮੁਕਾਬਲੇਬਾਜ਼ੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਖੇਡਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਨ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸ਼ਹਿਰ ਨਿਯਮਤ ਅੰਤਰਾਲ ਤੇ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਲਾਨਾ ਖੇਡਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਚੈਂਪੀਅਨ ਖਿਡਾਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਿਆਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਨਗਰਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਰਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਵੀ ਖਿਡਾਰੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੌਜਵਾਨ ਹੁਣ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਖਿਡਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਸੁਫਨੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੇ, ਹੁਣ ਦੇ ਵਾਂਗ ਉਦੋਂ ਵੀ, ਇਸ ਉੱਦਮ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਸੀ।

ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਦਰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਯੂਨਾਨ ਖੇਡਾਂ ਵਾਲਾ ਦੇਸ਼ ਸੀ। ਛੇਵੀਂ ਅਤੇ ਸਤਵੀਂ ਸ਼ਤਾਬਦੀਆਂ ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਨੀ ਆਰਥਿਕ ਵਿਸਤਾਰ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲੀਆਂ ਓਲੰਪਿਕ ਖੇਡਾਂ ਦੌਰਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 776 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੇਖਕਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨਾਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਓਲੰਪੀਆ ਖੇਡਾਂ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਪੌਲੁਸ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਥਮੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਖੇਡਾਂ ਦਾ ਸਧਾਰਣ ਦਰਸ਼ਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਹੋਰਨਾਂ ਬੰਦਾਂ ਵਿੱਚ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲਏ ਗਏ ਰੂਪਕਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਸੀ (ਗਲਾਤੀਆਂ 2:2b; 5:7; ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:16; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:7)। ਪੈਨਹੈਲੈਨਿਕ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇਤੂਆਂ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਇਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲਾ ਹਾਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਪਾਈਥੀਅਨ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਰੇਲ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਥਮੀਆ ਵਿੱਚ ਦੇਵਦਾਰ ਜਾਂ ਜੰਗਲੀ ਅਜਵਾਇਨ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ, ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਤਮਗੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ। ਹਰ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਾ ਇੱਕੋ ਵਿਜੇਤਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਤੇ ਅੰਤ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇੱਕ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਹਾਰ ("ਇਨਾਮ"; ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 3:14; "ਮੁਕਟ"; 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:19) ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇਤੂ ਖਿਡਾਰੀ ਨੂੰ ਜੋ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੈ στέφανος (*ਸਟੀਫਾਨੋਸ*)। ਅਨੁਵਾਦ ਅਕਸਰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ "ਮੁਕਟ" ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਮਸੀਹੀ ਇਨਾਮ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਮੋਤੀਆਂ ਨਾਲ ਜੜੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮੁਕਟ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਪਹਿਨਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਤੂ ਜੋ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੀ ਮਾਲਾ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ ਉਹ ਛੇਤੀ ਮੁਰਝਾ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਨਾਮ ਜਿਹੜਾ ਮਸੀਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਪਾਪ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਨਾ ਕਿ ਸਫ਼ਲਤਾ ਜਾਂ

ਰਾਜ ਉੱਤੇ। ਗੀਤ ਜੋ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕਾਂ ਨੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨਾਂ ਅਤੇ ਮੁਕਟਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੁਰਗੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਗਾਏ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਰੂਪਕਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਹਲਤਫਹਿਮੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕੋ ਤੁਲਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਮਿਸ਼ਨ ਆਤਮ-ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਜਤਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੀਵਨ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਸੀਹੀ ਜੀਉਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਉਹ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮ-ਆਨੁਸ਼ਾਸਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 24. ਪਿਛਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਵਹਾਅ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ 9:24 ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ (8:13)। ਪੌਲੁਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਤੇ ਚੱਲਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਹੋ ਸਕੇ। ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕਤਾਵਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ। ਹੱਕਾਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਨਾਲੋਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣਾ ਜਾਂ ਜਿੱਤਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਖੁਦ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ “ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਬਣਿਆ” (9:22)। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜੀਉਣਾ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਅਤੇ ਸੰਜਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸੰਜਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਖੇਡਾਂ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ।

ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਸਧਾਰਣ ਦੌੜ ਨਾਲੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਦੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਦੌੜਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਜੇਤੂ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਓਲੰਪਿਕ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਰਾਥਨ (ਲੰਬੀ ਦੌੜ) ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਾ ਇੰਨਾ ਗੌਰਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦ ਕਿ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਦੌੜ ਦੀ ਆਪਣੀ ਖਾਸੀਅਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਮਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਇਨਾਮ ਜਿੱਤਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦੌੜਨ ਦੇ ਤੌਰ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਇਉਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਦੌੜੋ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਇਨਾਮ ਲੈ ਜਾਓ**। ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦੌੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੇਤੂ ਦੀ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੀ ਮਾਲਾ ਉਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 25. ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਫਲ ਦੀ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ “ਸੰਜਮ”, ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਮਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ (ਗਲਾਤੀਆਂ 5:22, 23)। ਖਿਡਾਰੀ ਸਖਤ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਓਲੰਪੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਚੈਂਪੀਅਨ ਖਿਡਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜੀਉਣ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੱਕ ਹੈ। ਖਿਡਾਰੀ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ **ਨਾਸਵਾਨ ਸਿਹਰੇ** [φθαρτὸν στέφανον, *ਫਥਾਰਟੋਨ ਸਟੀਫਾਨੋਨ*; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:25] ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੇ ਲਈ ਵੱਡੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ

ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ **ਅਵਿਨਾਸੀ** ਸਿਹਰੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਭੁੱਖ ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ! ਇਕੱਲਾ ਖਿਡਾਰੀ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਜਤਨ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਯੂਨਾਨੀ ਅਖਾੜੇ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਸਮੂਹਿਕ ਖੇਡਾਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਸੁਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਰੂਪਕ ਲੈ ਕੇ ਸਮੁੱਚੀ ਦੇਹ ਦੇ ਰਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ (12:12)।

ਆਇਤ 26. ਉਦੇਸ਼ਹੀਣ ਜੀਵਨ ਮਸੀਹੀ ਜੀਉਣ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਖਿਡਾਰੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਜਾਂ ਫਿਨਿਸ਼ ਲਾਈਨ ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਣ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਯਿਸੂ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਪੌਲੁਸ ਜਿੱਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੇ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਦੇ ਕੋਲ ਹੱਕਾਂ ਤੇ ਬੇਮਤਲਬ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੇਕਰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਤੇਜ਼ ਦੌੜ ਜਾਂ ਲੰਬੀ ਦੌੜ ਤੋਂ ਰੂਪਕ ਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ, ਰਸੂਲ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, **ਮੈਂ ਇਉਂ ਹੂਰੀਂ ਲੜਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਉਸ ਵਾਂਙੁ ਨਹੀਂ ਜੋ ਪੌਣ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ**। ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ੀ ਇੱਕ ਬੇਰਿਹਮੀ ਵਾਲੀ ਖੇਡ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਆਮ ਦੌੜਾਕ ਲੰਬੀ ਦੌੜ ਦੌੜਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸ਼ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਆਮ ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ ਓਲੰਪਿਕ ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਅਜਿਹੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਮਕਸਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਵਾਲੇ, ਸੰਜਮੀ ਖਿਡਾਰੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 27. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਤਿਆਗਪੁਣਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ". . . ਸਰੀਰਕ ਸਾਧਨਾ ਤੋਂ ਲਾਭ ਥੋੜਾ ਹੈ" (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:8)। ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਤਮ-ਇਨਕਾਰ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਮਝਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਤਿਆਗਪੁਣੇ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਬਰਕਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ, ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਨੂੰ ਪੀੜਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਕੁੱਟਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ**। ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਣ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਆਤਮ-ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਪਯੋਗੀ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅੰਤ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਆਦਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਿਤਾਉਣਾ ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨ ਉਸ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਸ ਦੇ ਖੁਦ ਦੇ ਅਪਰਵਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ ਸਕਦਾ ਅਤੇ **ਅਪਰਵਾਨ ਹੋ** ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਬੇੜੀ ਡੋਬ ਲੈਂਦੇ ਹਨ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:19, 20)। ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "ਅਪਰਵਾਨ" (ἀδόκιμος, *ਅਡੋਕੀਮੋਸ*) ਉਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪਰਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਅਸਫ਼ਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵਿਦਰਿੰਗਟਨ ਨੇ ਸਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ, "ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੇ ਮੁਕਟ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।"[12]

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਅਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਦਾ ਹੱਕ

ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਫਰੀਕੀ-ਅਮਰੀਕੀ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਵੋਟ ਪਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੋਟ ਪਾਈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਹੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਹੱਕ ਦੇ ਲਈ ਲੜਨ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਸਿਰਫ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਹੱਕ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ? ਤਾਂ ਵੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜ਼ਾਦੀਆਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਾ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੁੰਨਤ ਕਰਾਉਣ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਸੀ (ਗਲਾਤੀਆਂ 5:6); ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁੰਨਤ ਨਾ ਕਰਾਉਣ ਕਰਕੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਬੰਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕਰਵਾਈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 16:3)। ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:14; ਗਲਾਤੀਆਂ 6:6), ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਕੋਲੋਂ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:12)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੱਕਾਂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

8 ਅਤੇ 9 ਅਧਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਭਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇਹ ਜਿੱਦ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾਸ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਮਾਸ ਮੂਰਤੀ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਦੂਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ (10:25); ਫਿਰ ਵੀ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਝੂਠੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਤਾਰੀਫ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਰਸਮ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਮੂਰਤੀ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਪਾਪ ਸੀ (ਵੇਖੋ 10:21)। ਇਹ ਕੰਮ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ – ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਉਸ ਤੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਹਚਾ ਜਾਂ ਇਲਮ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ

ਕੀਤਾ ਜੋ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖਾਦਿਆਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਪ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ (8:9)। ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਹੜਾ ਨਿਹਚਾ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਭਰਾ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਦੇ ਲਈ ਚਾਹਵੰਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਦੁਬਿਧਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਭਰਾ ਦੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰਵਾਇਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਉੱਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਹੱਥ ਧੋਤੇ ਰੋਟੀ ਖਾਧੀ; ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਨਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਥੋਪੀ ਗਈ ਹੱਥ ਧੋਣ ਦੀ ਰਸਮ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ (ਮੱਤੀ 15:2; ਮਰਕੁਸ 7:5)। ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਾਡਾ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਟਾਕਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਭਰਾ ਦੇ ਲਈ ਠੋਕਰ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਨ ਦੀ ਬਜਾਇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਹੱਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਵਿਆਹ ਆਦਰਯੋਗ ਹੈ

ਸਾਧਪੁਣੇ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਉੱਚਿਆਂ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਧਾਰਣ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਅਣਉਚਤ ਹਨ। ਕੁਆਰਾਪਣ ਸਾਧਪੁਣੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਈਆਂ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਯੌਨ ਸੰਬੰਧ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕੁਆਪੇਪਣ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਤਮਿਕ ਉੱਨਤੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਖਾਣ ਦੂਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੌਨ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਆਤਮਿਕ ਉੱਨਤੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ, ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰੀਸਟਾਂ ਤੇ ਕੁਆਰੇਪਣ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ, ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਸਭਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਦਰ ਜੋਗ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਵਿਛਾਉਣਾ ਬੇਦਾਗ ਰਹੇ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:4)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਿਹੜੇ ਨਿਹਚਾ ਤੋਂ ਫਿਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:1-3)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਨੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:5 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ, “ਭਲਾ, ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਗੁਰ ਭੈਣ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿਆਹਤਾ ਕਰਕੇ ਨਾਲ ਲਈ ਫਿਰੀਏ ਜਿਵੇਂ ਰਸੂਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਕੇਫ਼ਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ?” ਬਾਈਬਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਜਿਹੜੇ

ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਆਰਾਪਣ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲੋਂ ਉੱਤਮ ਹੈ।

ਮਜ਼ਦੂਰ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ

ਇੱਕ ਪਰਚਾਰਕ ਆਰਥਿਕ ਇਨਾਮਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਜੁੜੇ ਕਾਰਣਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਦੇ ਲਈ ਕਲੀਸੀਆ ਵੱਲੋਂ ਆਰਥਿਤ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਵਾਸਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਮਿਸਾਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਜਾਂ ਇੱਕ ਐਲਡਰ ਜਿਹੜਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:9; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 5:18) ਮੂਸਾ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, "ਤੂੰ ਗਾਹੁੰਦੇ ਬਲਦ ਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਛਿੱਕੁਲੀ ਨਾ ਚੜ੍ਹਾਈਂ" (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 25:4)। ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ, ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਪਰਚਾਰਕਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਰਾਜ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਮਿਹਨਤ ਜਾਂ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 5:18 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੀਮਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ: "ਕਿਉਂ ਜੋ ਕਾਮਾ ਆਪਣੇ ਭੋਜਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ" (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 10:10)। ਗਲਾਤੀਆਂ ਨੂੰ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਬਾਣੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਕਰੇ" (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:6)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:15; ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:9)।

ਵਚਨ ਵਿੱਚ ਪਰਚਾਰਕਾਂ ਦੀ ਆਰਥਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਈ ਮਿਸਾਲਾਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝਦਾਰ ਚੋਣ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਰਾਏ ਤੇ ਲਏ ਗਏ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਪਰਚਾਰਕ ਜਿਹੜਾ ਸਿਰਫ ਪੈਸੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੁਲਨਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਅਯਾਲੀ ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 10:11, 12)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਂਚਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਅਪਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੱਧ ਤਨਖਾਹ ਲੈਣ ਜਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਰਾਮਦਾਇਕ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਚਿਤ ਤਨਖਾਹ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਦੀ ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਵਰਤਾਉ ਕਰਨ ਜਿਹੜੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਸੀ: "ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦੇ

ਪਰਚਾਰਕਾਂ ਲਈ ਭੀ ਇਹ ਥਾਪਿਆ ਹੈ ਭਈ ਓਹ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ" (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:14)। "ਚੰਗਾ ਵਰਤਾਓ" ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕ ਫ਼ੈਸਲਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਮੰਡਲੀ ਨੇ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ, ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਪਰਚਾਰਕ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਨਾ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਾਹੇਵੰਦ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਘੱਟ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪਰਚਾਰਕ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਊਰਜਾ, ਸੁਭਾਵਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਸਿੱਖਿਆ, ਸਥਿਰਤਾ, ਨਮੂਨਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਆਦਿ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਲਾਲਚ ਜਿੰਨੀਆਂ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਦੁਰਬਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਕਮੀ ਹੈ। ਲਾਲਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ।

ਵਚਨ ਦੀ ਰੂਪਕ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਰਤੋਂ

9:8, 9 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬੰਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੂਪਕ ਅਰਥ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕੀ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਸੰਬੰਧਤ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ? ਅਸੀਂ ਬਸ ਇਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਚਨ ਦੀ ਰੂਪਕ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਰਤੋਂ ਵਿਆਖਿਅਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੂਪਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਲੇਖਕ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

[1]ਡੇਵਿਡ ਈ. ਗਾਰਲੈਂਡ, *1 ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼*, ਬੇਕਰ ਐਕਸੇਜੈਟੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਅਕੈਡਮਿਕ, 2003), 405. [2]"ਰਸੂਲ" (ἀπόστολος, *ਅਪੋਸਟੋਲੋਸ*) ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 8:23 ਵਿੱਚ "ਭਰਾਵਾਂ" ਅਤੇ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:25 ਵਿੱਚ "ਸੰਦੇਸੀ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। [3]ਜੌਨ ਪੇਂਟਰ, *ਜਸਟ ਜੇਮਸ: ਦ ਬਰੱਦਰ ਆਫ਼ ਜੀਸਸ ਇਨ ਹਿਸਟਰੀ ਐਂਡ ਟਰੇਡੀਸ਼ਨ*, ਦੂਜੀ ਜਿਲਦ (ਕੋਲੰਬੀਆ, ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲੀਨਾ: ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ਼ ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਪ੍ਰੈਸ, 2004), 159-81. [4]ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸ੍ਰੋਤ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਤੌਰ ਤੇ ਤੁੱਛ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਕਿ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਧਨੀ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਧੀਆਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। (ਰੌਬਰਟ ਐਮ. ਗਰਾਂਟ, *ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚੈਨਿਟੀ ਐਂਡ ਸੋਸਾਇਟੀ* [ਲੰਡਨ: ਕੋਲਿਨਸ, 1977], 66-95.) [5]ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਜਕਾਂ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਾਰ ਐਵਰੈੱਟ ਫਰਗਿਊਸਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ *ਬੈਕਗਰਾਊਂਡ ਆਫ਼ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚੈਨਿਟੀ* (ਗ੍ਰੈਂਡ

ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1987) ਵਿੱਚ ਸਫ਼ੇ 141-43 ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। [6]ਗਾਰਲੈਂਡ, 415. [7]ਰੁਡੋਲਫ ਬਲਟਮੈਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ *ਥੀਓਲੋਜੀਕਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਸੋਧ ਗਰਹਾਰਡ ਕਿਟਲ, ਅਨੁਵਾਦ ਜੀਓਫਰੀ ਵਿਲੀਅਮ ਬਰੋਮਿਲੀ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1965) ਵਿੱਚ 3:645-54 ਤੇ "καυχάομαι" ਹੈ। [8]ਵਾਲਟਰ ਬਾਊਰ, *ਏ ਗਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ਼ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲਿਟਰੇਚਰ*, ਤੀਜੀ ਜਿਲਦ, ਸੋਧਿਆ ਸੰਸਕਰਣ, ਫਰੈਡਰਿਕ ਵਿਲੀਅਮ ਡੈਂਕਰ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ਼ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਪ੍ਰੈਸ, 2000), 313. [9]ਹਰਮਨ ਰਿਡਰਬੌਸ, *ਪੌਲ: ਐਨ ਆਊਟਲਾਈਨ ਆਫ਼ ਹਿਜ਼ ਥੀਓਲੋਜੀ*, ਅਨੁਵਾਦ, ਜੌਨ ਰਿਚਰਡ ਡੀਵਿਟ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1975), 284-86. [10]ਬੈਨ ਵਿਦਰਿੰਗਟਨ III, *ਕੋਨਫਲਿਕਟ ਐਂਡ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਇਨ ਕੋਰਿੰਥ: ਏ ਸੋਸ਼ੀਓ-ਰੀਟੋਰੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ 1 ਐਂਡ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇਅ ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1995), 213.

[11]ਪੀ. ਟੀ. ਓ ਬਰਾਇਨ, *ਗਾਸਪਲ ਐਂਡ ਮਿਸ਼ਨ ਇਨ ਦ ਰਾਈਟਿੰਗਸ ਆਫ਼ ਪੌਲ: ਐਨ ਐਕਸਜੈਟੀਕਲ ਐਂਡ ਥੀਓਲੀਜੀਕਲ ਅਨੈਲਾਸਿਸ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕਸ, 1995), 96. [12]ਵਿਦਰਿੰਗਟਨ, 214.